

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Svk/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200140
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: prof. JUDr. Juraj Vačok
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:5020200140.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv o. z., so sídlom Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, IČO: 31 820 174, právne zastúpený Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, za účasti ďalšieho účastníka: Slovenská lekárska komora, so sídlom Račianska 42/A, 831 02 Bratislava, IČO: 17 313 317, právne zastúpený Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Dobšinského 12, 811 05 Bratislava, IČO: 47 238 232, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k.: 30S/58/2020-171, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Okresný úrad Liptovský Mikuláš, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „prvostupňový orgán“) vydal rozhodnutie č. OU-LM-OSZP-2019/06548-018-Pa zo 14. októbra 2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 29 ods. 11 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len „zákon o EIA“). Prvostupňovým rozhodnutím rozhodol, že navrhovaná činnosť „Doškoloňovacie centrum“ navrhovateľa Slovenská lekárska komora sa nebude posudzovať podľa zákona o EIA, ďalej umožnil požiadať o povolenie činnosti podľa osobitných predpisov a uložil podmienky, ktoré musia byť v ďalšom konaní o povolení činnosti rešpektované.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. OU-ZA-OOP3-2020/010794-005 z 19. februára 2020 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „správny poriadok“).

II. Konanie pred správnym súdom

3. Rozhodnutie žalovaného napadol žalobca správnou žalobou z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. d), f), g) Správneho súdneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „SSP“). Žalobca mal za to, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu. Žalobca tiež namietal, že v konaní došlo k

podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

4. Správnu žalobu zamietol Krajský súd v Žiline (ďalej len „správny súd“) ako nedôvodnú rozsudkom č. k.: 30S/58/2020-171 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“), a to najmä z nasledujúcich dôvodov:

i) námietku, že prvostupňový orgán nezohľadnil žalobcove pripomienky vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že pripomienky boli riadne vyhodnotené a tie, ktoré boli posúdené ako dôvodné, boli zapracované do výroku prvostupňového rozhodnutia;

ii) námietku, že žalobcovi neboli poskytnuté doklady, ktoré žiadal, vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že takýto postup z administratívneho spisu nevyplýva a investičný zámer bol riadne zverejnený na webovej stránke prvostupňového orgánu, ktorý pred vydaním rozhodnutia všetkým účastníkom konania listom z 26. júla 2019 oznámil, že sa môžu oboznámiť s podkladmi pre rozhodnutie, k týmto podkladom sa vyjadriť alebo navrhnúť ich doplnenie;

iii) námietku nezaslania dokladov zo spisu žalobcovi vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že zákon nestanovuje správne orgánu povinnosť zasielať na požiadanie doklady zo spisu účastníkom konania. Žalobca mohol využiť svoje právo nahliadnuť do spisu a pritom dostať kópie spisov, ktorú nevyužil. Súčasne správny súd uzavrel, že neposkytnutie spisového materiálu žalobcovi elektronicky nie je v rozpore ani s Aarhuským dohovorom, ktorý zabezpečuje účastníkom konania právo na informácie, ale nie povinnosť správnych orgánov na požiadanie zasielať spisové materiály. Postup správneho orgánu preto správny súd vyhodnotil ako súladný so zákonom;

iv) námietku nedostatočného odôvodnenia prvostupňového orgánu v nadväznosti na nevyhodnotenie stanovísk podľa § 23 ods. 4 zákona o EIA vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že žalobcove pripomienky vyhodnotené boli. Rovnako boli vyhodnotené aj návrhy na prijatie opatrení a to, že pripomienkam žalobcu nevyhoveli a že návrhy opatrení boli vyhodnotené ako nedôvodné, nie sú dôvody na zrušenie rozhodnutí správnych orgánov. Prvostupňové rozhodnutie ako aj rozhodnutie žalovaného podľa správneho súdu obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, pričom osobitne upozornil na v rozhodnutí stanovenú povinnosť - rešpektovať žalobcovo právo určovať podmienky, ktoré bude navrhovateľ povinný akceptovať pri získavaní ďalších povolení podľa osobitných predpisov;

v) námietku neumožnenia žalobcovi zúčastniť sa konzultácií vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že konzultácie v zmysle § 63 zákona o EIA sú fakultatívnym inštitútom využívaným na základe úvahy správneho orgánu o vhodnosti ich vykonania. Zákon nestanovuje povinnosť konzultácie vykonať a prvostupňový orgán postupoval v súlade so zákonom, keď konzultácie nenariadil, pretože vyhodnotil podklady zhromaždené v rámci vykonaného dokazovania za dostatočné pre meritórne rozhodnutie;

vi) vo zvyšku vyhodnotil správny súd námietky žalobcu ako príliš všeobecné a vágne. Žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 SSP.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, stanoviská účastníkov

5. Rozsudok správneho súdu napadol žalobca kasačnou sťažnosťou z dôvodu, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Z jeho všeobecných a nekonkrétnych vyjadrení obsiahnutých v kasačnej sťažnosti, často rozsiahlo vysvetľujúcich všeobecne známe skutočnosti, akými sú napríklad aktívna vecná legitímácia zainteresovanej verejnosti podľa SSP, pravidlá interpretácie právnych noriem, funkcie odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov, prípadne z iných vyjadrení s politickým podtónom a netýkajúcich sa veci samej, kasačný súd vyabstrahoval nasledovné kasačné námietky:

6. Po prvé namietal nesprávne právne posúdenie žalobnej námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia prvostupňového orgánu. Žalobca zotrval na už prezentovanom názore, že prvostupňové rozhodnutie je nepreskúmateľné, a to z nasledujúcich dôvodov. Právny záver, že zámer nespôsobuje významné vplyvy na životné prostredie nie je podložený. Absencia odôvodnenia, prečo jednotlivé požiadavky predložené v konaní neboli akceptované a prečo žalobcove námietky sú neopodstatnené. Všeobecnosť správnej žaloby podľa žalobcu pramení zo všeobecnosti odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, preto mu nemôže byť kladená na ťarchu tak, ako to urobil správny súd.

7. Rozhodnutie prvostupňového orgánu považuje žalobca za nezákonné aj z toho dôvodu, že formálne sú síce náležitosti výroku rozhodnutia upravené v § 29 ods. 13 zákona o EIA ale materiálne v § 17 zákona o životnom prostredí v účinnom znení (ďalej len „zákon o životnom prostredí“). Tieto požiadavky správny súd podľa žalobcu zľahčoval rovnako ako zľahčoval obsah žaloby a dôslednosť pri postupe správnych orgánov.

8. Žalobca namietol porušenie práv vyplývajúcich mu z čl. 4 a čl. 5 Aarhuského dohovoru, pretože žalobcovi neboli poskytnuté informácie spôsobom predpokladaným v uvedených článkoch. V tejto súvislosti žalobca napríklad tvrdil, že prvostupňový orgán podľa § 24 ods. 1 písm. i) zákona o EIA nezverejnil aj stanoviská dotknutých orgánov a stanoviská verejnosti. Bez zverejnenia týchto dokumentov došlo k zmareniu možnosti efektívne podať voči prvostupňovému rozhodnutiu opravný prostriedok. Povinnosť zverejniť uvedené stanoviská podľa žalobcu vyplýva aj zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ z 13. decembra 2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (ďalej len „smernica EIA“). Žalobca neuviedol konkrétne ustanovenia. V nadväznosti na tvrdené porušenie práva na informácie žalobca namietol tiež neposkytnutie kópií administratívneho spisu, čo podľa neho predstavuje ďalší nezákonný postup správneho orgánu, ktorý vyžadovaním osobnej prítomnosti žalobcu na poskytnutie podkladov koná v rozpore s dobrou správnu praxou.

9. Ďalšou námietkou žalobca brojil voči nevykonaniu konzultácii. O tom, či sa má konzultácia vykonať podľa žalobcu rozhoduje verejnosť uplatnením tejto požiadavky a po jej uplatnení je správny orgán konzultácie povinný vykonať. Nevykonaním konzultácie správny orgán uprel možnosť konzultovať projekt zákonom predpísaným spôsobom, a tým bolo konanie EIA nezákonné, čo viedlo k nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia. Opačným právnym záverom sa správny súd dopustil porušenia povinnosti eurokonformného výkladu.

10. Žalobca na záver navrhol zrušiť rozsudok správneho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhol kasačnému súdu, aby sa obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnymi otázkami, ktorými mal kasačný súd napríklad zistiť, či podobnosť podaní žalobcu predstavuje zneužitie práva, či výklad práva aplikovaný správnymi orgánmi je v súlade so smernicou o EIA, či nedostatočný eurokonformný výklad je v súlade s právom Európskej únie a pod.

11. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril ďalší účastník konania podaním zo 17. augusta 2023 tak, že súhlasí s rozhodnutím správneho súdu. Žalobca v kasačnej sťažnosti len opakuje námietky zo správnej žaloby. S námietkou nevysporiadania sa prvostupňového orgánu s pripomienkami predloženými v správnom konaní sa nemožno stotožniť, nakoľko prvostupňový orgán ich riadne a jednotlivo vyhodnotil na stranách 13 až 27 prvostupňového rozhodnutia. Správne orgány sa nemohli dopustiť ani porušenia žalobcovho práva na informácie vyplývajúceho mu z Aarhuského dohovoru, nakoľko doklady boli riadne zverejnené na úradnej tabuli ako aj na webovom sídle prvostupňového orgánu. Prisvedčiť podľa ďalšieho účastníka konania nemožno ani námietke o nevykonaní konzultácií, nakoľko ich nariadenie nie je zákonnou povinnosťou prvostupňového orgánu.

12. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV. Právne posúdenie kasačným súdom

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h) SSP.

14. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

15. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP účinného do 30. júna 2023 kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou, včas. Žalobca je od súdneho poplatku oslobodený v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

16. Kasačný súd po posúdení veci prišiel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

17. Ako prvou sa kasačný súd zaoberal námietkou nesprávneho právneho posúdenia námietky nepreskúmateľnosti prvostupňového rozhodnutia, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Kasačný súd, rovnako ako správny súd, považuje prvostupňové rozhodnutie za riadne odôvodnené a preskúmateľné. Tvrdenie žalobcu, že „právny záver, že zámer nespôsobuje významné vplyvy na životné prostredie nie je podložený“ sa ukázalo ako nedôvodné.

18. Prvostupňový orgán konštatoval, že realizáciou navrhovanej činnosti nepredpokladá závažný negatívny vplyv na jednotlivé zložky životného prostredia a zdravie obyvateľstva, pričom takýto záver je podložený práve všetkými skutočnosťami a pripomienkami zistenými v konaní, podrobne opísanými a vyhodnotenými najmä na stranách 6 až 27 rozhodnutia. Na strane 28 rozhodnutia prvostupňový orgán taktiež vysvetľuje, ako k uvedenému záveru dospel. Osobitne uviedol, že 9 správnych orgánov

vo svojich stanoviskách vyjadrilo kladný postoj k zámeru navrhovanej činnosti bez akýchkoľvek ďalších pripomienok.

19. Odôvodnenosť vyššie uvedeného právneho záveru prvostupňového orgánu potvrdzuje aj skutočnosť, že pripomienky žalobcu a Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Správy Tatranského národného parku boli riadne zhodnotené a potreba pokračovať v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie z nich nevzišla. Nie je pravdou, čo tvrdí žalobca, že prvostupňový orgán nevysvetlil, z akého dôvodu boli jeho požiadavky vyhodnotené ako nedôvodné a prečo neboli zapracované do výroku rozhodnutia. Naopak, prvostupňový orgán sa na stranách 13 až 29 jednotlivo vyjadruje ku všetkým žalobcovým pripomienkam, aj k tým, ktorým nevyhovel.

20. Príkladmo kasačný súd uvádza pripomienku 1b), strana 22, ktorá sa neodzrkadlila vo výroku rozhodnutia z toho dôvodu, že žalobca požadoval vytvorenie výpočtu, ktorý sa v zámere už nachádzal. Obdobne bola vyhodnotená pripomienka 1k) na strane 23, či pripomienka 1i) na strane 22, ktorej nebolo vyhovené z toho dôvodu, že žalobca požadoval podrobné stavebnotechnické riešenie stavebných objektov, ktoré je však súčasťou až projektovej dokumentácie pre stavebné povolenie. Prvostupňový orgán niektoré so žalobcových pripomienok zároveň vyhodnotil ako dôvodné a zapracoval ich do výrokovej časti rozhodnutia. Napríklad pripomienku 1a) na strane 22 alebo pripomienku 1m) na strane 23 a podobne. Takéto odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia nemožno považovať za nepreskúmateľné.

21. Námietku nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia z dôvodu, že prvostupňový orgán nezohľadnil náležitosti výroku rozhodnutia s ohľadom na § 29 ods. 13 zákona o EIA aj § 17 zákona o životnom prostredí, vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú.

22. Výrok prvostupňového rozhodnutia obsahuje tak náležitosti ustanovené v § 47 ods. 2 správneho poriadku ako aj určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona. Keďže ide o rozhodnutie, v ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť alebo nepodlieha posudzovaniu podľa zákona o EIA, výrovková časť rozhodnutia obsahuje aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie. Prvostupňový orgán vo výroku rozhodnutia určil spolu 11 takýchto podmienok, medzi ktorými sú napríklad požiadavky na zabezpečenie ochrany pôdy a podzemných vôd použitím lapačov ropných látok na zabránenie úniku ropných a iných znečisťujúcich látok pri využívaní spevnenej plochy ako parkoviska a podobne. Kasačnému súdu nie je zrejmé, na základe čoho dospel žalobca k presvedčeniu, že takéto opatrenia v skutočnosti nie sú dostatočné a nezmiernujú negatívne vplyvy na životné prostredie. Uvedené je rozporuplné aj vzhľadom na skutočnosť, že mnohé z nich navrhol práve on a práve za týmto účelom.

23. Žalobca sa dopúšťa nelogickej argumentácie, keď na jednej strane tvrdí, že nezohľadnenie jeho pripomienok vo výroku rozhodnutia má byť riadne odôvodnené, nakoľko všetky jeho pripomienky smerujú k ochrane životného prostredia a na strane druhej, v prípade, keď správny orgán určí vo výrokovej časti rozhodnutia požiadavky (vyplývajúce aj zo žalobcových pripomienok), tieto sú pre žalobcu zrazu nedostatočné.

24. Pokiaľ žalobca v súvislosti s predmetnou námietkou poukazoval aj na rozpor s § 17 zákona o životnom prostredí, aj takto formulovaná námietka je nedôvodná. K výkladu § 17 zákona o životnom prostredí sa už kasačný súd vyjadril a súc viazaný svojim skorším právnym posúdením, na tento v celom rozsahu odkazuje: ustanovenie § 17 ods. 1 zákona o životnom prostredí ustanovuje všeobecnú povinnosť každého predchádzať znečisťovaniu alebo poškodzovaniu životného prostredia. Predmetné ustanovenie sa tak týka najmä povinností stavebníka (v tomto konaní ďalšieho účastníka konania), nie správneho orgánu vydávajúceho stavebné povolenie. Kasačnému súdu nie je zrejmé, ako z uvedeného ustanovenia žalobca vyvodil nedostatočnosť zdôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a keďže žalobca svoje posúdenie neoprel o nijaké ďalšie ustanovenia ani dôkladnejšie nevysvetlil, kasačný súd nemohol vzhľadnúť dôvodnosť takejto námietky (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Svk/25/2022 z 26. októbra 2023, bod 18).

25. Kasačná námietka porušenia žalobcovho práva na informácie o životnom prostredí je nedôvodná. Pokiaľ žalobca namietal porušenie tohto práva v nadväznosti na nezverejnenie stanovísk dotknutých orgánov a verejnosti, kasačný súd dáva do pozornosti, že túto námietku už niekoľkokrát vyhodnotil ako nedôvodnú vo svojich skorších rozsudkoch. Kasačný súd preto podľa § 464 ods. 1 SSP len cituje odôvodnenie jedného z nich:

Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Svk/12/2024 z 23. októbra 2024:

49. Vo vzťahu k námietke, že v zisťovacom konaní neboli zverejnené stanoviská dotknutých orgánov či verejnosti, je potrebné uviesť, že daná námietka bola už opakovane vyhodnotená kasačným súdom ako nedôvodná - o. i. v rozhodnutí sp. zn. 5Svk/30/2023 zo dňa 30.05.2024, ktoré prešlo testom ústavnosti -

uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 472/2024 zo dňa 3. októbra 2024 - ktorý odkázal na rozsudok kasačného súdu sp. zn. 3Svk/4/2023 zo dňa 28. marca 2024, pričom kasačný súd má za to, že jej vyhodnotenie je plne aplikovateľné aj na prejednávaný prípad:

„36. Ak sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že v zisťovacom konaní neboli zverejnené stanoviská dotknutých orgánov či verejnosti, aj túto námietku kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú. V zmysle príslušných ustanovení § 24 ods. 1 zákona EIA príslušný orgán má povinnosť zverejniť informácie o navrhovanej činnosti alebo jej zmene (napr. kde možno získať informácie o zmene navrhovanej činnosti, o prístupe verejnosti) a podľa § 29 zákona EIA zverejňuje napr. oznámenie o zmene navrhovanej činnosti, kde možno do zámeru nahliadnuť či kedy k nemu možno zasielať pripomienky. Žiadne ustanovenie zákona EIA nestanovuje povinnosť príslušného orgánu zverejňovať stanoviská dotknutých orgánov, z toho dôvodu kasačný súd vyhodnotil postup príslušného orgánu za zákonný. Ak sťažovateľ odkazuje na ustanovenie § 24 ods. 1 písm. i/ zákona EIA, podľa ktorého príslušné správne orgány zverejňujú aj iné informácie dôležité na vydanie záverečného stanoviska alebo povolenia, toto ustanovenie je podľa kasačného súdu potrebné vykladať tak, že neupravuje povinnosť sprístupňovať iné dokumenty ako sú uvedené v danom ustanovení (tieto zákonodarca presne určil), ale týka sa informácií nezachytených v dokumente. Navyše, ak toto ustanovenie odkazuje na „povolenie“, toto treba vykladať v súlade s definíciou tohto pojmu stanovenou v § 3 zákona EIA, pričom ide o rozhodnutie v nasledujúcom povoľovacom konaní a nie o rozhodnutie vydané v zisťovacom v konaní, ktoré je predmetom posudzovanej veci.“

26. V nadväznosti na neposkytnutie kópií podkladov pre rozhodnutie v elektronickej forme, v čom kasačný súd taktiež nevezhliadol dôvod na zrušenie rozsudku správneho súdu a rozhodnutí správnych orgánov, kasačný súd podľa § 464 ods. 1 SSP odkazuje na rozsudok sp. zn. 2Svk/5/2022 z 22. augusta 2023, ktorý predmetnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú z nasledovných dôvodov:

58. Pokiaľ mal žalobca záujem získať kópie všetkých podkladov pre rozhodnutie, mohol využiť svoje právo nahliadnuť do spisu pred správnym orgánom, robiť si zo spisu výpisy, odpisy, ako aj dostať kópie spisov a ich častí, čo nevyužil. Kasačný súd zároveň upozorňuje, že ani v prípade nahliadnutia do spisu nie je za každých okolností možné vyžadovať kópie v elektronickej podobe, ako žiadal žalobca. Opäť je potrebné poukázať na odbornú literatúru, podľa ktorej: Poskytnutie podkladov v elektronickej/digitalizovanej podobe podľa predchádzajúcej vety je opodstatnené najmä v prípadoch, ak spis, príp. jeho časť je už v čase požiadavky poskytnutia kópie v elektronickej, resp. digitalizovanej podobe. Máme za to, že od správnych orgánov nie je možné spravodlivo očakávať poskytnutie podkladov z administratívneho spisu v inej ako listinnej podobe, ak sa v takejto podobe už podklady a priori v spise nenachádzajú. (POTÁSCH, Peter, HAŠANOVÁ, Janka, VALLOVÁ, Jana, MILUČKÝ, Jozef, MEDŽOVÁ, Daniela. § 23 [Nazeranie do spisov]. In: POTÁSCH, Peter, HAŠANOVÁ, Janka, VALLOVÁ, Jana, MILUČKÝ, Jozef, MEDŽOVÁ, Daniela. Správny poriadok. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 222.)

59. Vzhľadom na uvedené vyššie a keďže žalobca nevyužil svoje právo nahliadnuť do spisu, ale emailom len požiadal o zaslanie podkladov pre rozhodnutie v elektronickej podobe, nie je možné konštatovať porušenie žalobcovho práva. ... Správny súd teda nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a kasačnú námietku je nutné vyhodnotiť ako nedôvodnú.

27. Žalobcom namietané nevykonanie konzultácií bolo rovnako ako vyššie uvedené námietky už predmetom prieskumu kasačného konania. Senát kasačného súdu konajúci v prejednávanom prípade rovnako ako iné senáty vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú a keďže nevezhliadol nijaký dôvod odchyliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, v súlade s § 464 ods. 1 SSP cituje rozsudok sp. zn. 4Svk/12/2024 z 23. októbra 2024:

46. Čo sa týka nevykonania konzultácií podľa § 63 zákona EIA, kasačný súd poukazuje na východiská uvedené v rozsudku sp. zn. 3Svk/4/2023 zo dňa 28. marca 2024, v ktorom sa uvádza, že úvodné ustanovenia novely č. 2014/52/EÚ smernice EIA, konzultácie v zisťovacom konaní len odporúčajú ako „dobrý správny postup“ (bod 29.). Vzhľadom na to, že zákon EIA a ani smernica EIA v zisťovacom konaní výslovne nepredpokladajú vykonanie konzultácií, ktoré sú až inštitútom posudzovania vplyvov na životné prostredie v prípade, že príslušný orgán tieto v zisťovacom konaní nevykoná, nemožno uvedené považovať za nezákonný postup. Konzultácie v zmysle § 63 zákona EIA sú v dispozícii konajúceho správneho orgánu, ktorý v konkrétnom prípade na základe správneho uváženia zváži vhodnosť ich

vykonania. Uvedené závery z ústavnoprávneho hľadiska preskúmal aj ústavný súd (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 472/2024 zo dňa 3. októbra 2024).

28. Žiadosti o podanie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie kasačný súd nevyhovel. Žalobcom formulované otázky nespĺňajú formálne ani obsahové požiadavky, ktoré sú na prípustné prejudiciálne otázky kladené Súdnym dvorom Európskej únie. Navyše, kasačný súd v kontexte aplikovaných ustanovení prerokúvanej veci nevzhladol nijakú nejasnosť, ktorú by bolo treba odstrániť výkladom Súdného dvora Európskej únie.

29. Poukazujúc aj na rozsudok Súdného dvora Európskej únie vo veci *Conorzio Italian Management, Catania Multiservizi SpA* zo 6. októbra 2021, C-561/19, v zmysle ktorého: článok 267 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorého rozhodnutia nemožno napadnúť súdnym prostriedkom nápravy podľa vnútroštátneho práva, je povinný predložiť Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa výkladu práva Únie, ktorá bola pred ním nastolená, pokiaľ nekonštatuje, že táto otázka nie je relevantná alebo že predmetné ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu zo strany Súdného dvora, alebo že správny výklad práva Únie je taký jasný, že nie je priestor na žiadne dôvodné pochybnosti, kasačný súd v prejednávanom prípade nepredložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku a uvedené neposúdil ani ako návrh na prerušenie konania. Preto o ňom nerozhodol samostatným výrokom.

30. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd nevzhladol dôvodnosť kasačnej sťažnosti, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

IV.1 Záverečné zhodnotenie

31. Podľa § 461 SSP: Kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná. Kasačný súd keďže nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodol podľa citovaného ustanovenia.

32. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 druhej vety SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému. Ten bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevzhladol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané.

33. Podľa § 169 SSP: Ďalší účastník ... pri zúčastnení sa na konaní podľa § 42 ods. 1 písm. d) majú voči účastníkovi konania, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu iba tých trov, ktoré im vznikli v súvislosti s plnením povinnosti, ktorú im správny súd uložil. Napriek skutočnosti, že ďalší účastník konania podal vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti, kasačný súd mu nepriznal náhradu trov, nakoľko ďalšiemu účastníkovi nebola správnym súdom uložená povinnosť vyjadriť sa ku kasačnej sťažnosti. Správny súd vyzval ďalšieho účastníka, ktorý bol zastúpený advokátom, aby sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril, avšak s dovetkom, že inak sa bude konať bez jeho vyjadrenia.

34. Podľa § 3 ods. 3 písm. a) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení výkon súdnictva v predmetnej veci prešiel od 1. júna 2023 zo správneho súdu na Správny súd v Banskej Bystrici. Z tohto dôvodu bude aj tento rozsudok doručovaný cestou Správneho súdu v Banskej Bystrici.

35. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd jednomyselne.

Kasačný súd nie je povinný obrátiť sa s prejudiciálnymi otázkami na Súdny dvor Európskej únie, pokiaľ sťažovateľom formulované otázky nespĺňajú formálne a obsahové náležitosti prejudiciálnych otázok vyžadované zo strany Súdného dvora Európskej únie a kasačný súd v kontexte aplikovaných ustanovení v prerokúvanej veci nevzhladol nijakú nejasnosť, ktorú by bolo nutné odstrániť výkladom Súdného dvora Európskej únie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.